

Куме Гнате

Фецьо Гоч

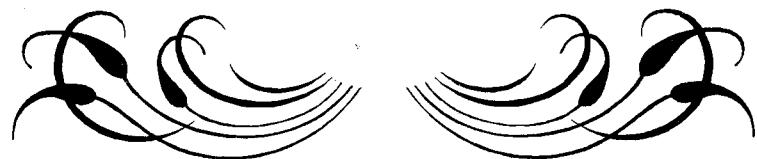
Teodor Gocz

Kume Hnate

Куме Гнате

Фецьо Гоч

Teodor Gocz

Kume Hnate

Повічте мі Куме Гнате
Moderato

Запис і уланка
І. Трохимчук

mf. Пе-вірже-те мі ку-ше 2на-те, до ви о тім де-брі 2на-те.
Чом то те-пер на-ши же-ни хо-дят та-ки міг-стри-же-на-хі.

f. Чом то те-пер на-ши же-ни хо-дят то-ки міг-стри-же-на-хі?

f. Чом то те-пер на-ши же-ни хо-дят та-ки міг-стри-же-на-хі?

f. Чом то те-пер на-ши же-ни хо-дят та-ки міг-стри-же-на-хі?

Повічте мі Куме Гнате
Бо Вы добрі вшытко знаєте
Чом то тепер нашы жены
ходята такы підстріжені

Та і моя тыж ися юха
Підстіглася аж по уха
Таке чудне ся зробило
Ни то жена ни страшыло

Давно як ся вычесала
посмотріла до зеркала
А як ченець заложила
Жена была серцю мила

Повічте мі Куме Гнате
Жена в корчмі о тім знаєте
А ты собі бідный Ваню
Чекай нераз в ночі на ню

Так то тепер юж настало
Жени мають рівне право
Спрібуй дашто такі речі
Мусиш зараз з дому втечи

В давних часах як жив цісарь
В кождім селі лем быв писарь
А тепер сут секретаже
Бо так нове право каже

Давно чловек мав двацетку
І пару грайцарів з боку
А тепер маш пару тисяч
І підвужка што пів року

Куме Гнате – Kume Hnate

Неєден зацикленій читач коли ся посмітрит на туту книжочку – може ся звідат што означають тоты два слова наголовка. Може сой подумат што за нима ся криє, што в книжочці написано, хто єй видає і може скорше скоче єй прочитати.

Тоты лем особы-люде, што були на концертах ансамблю „Лемковина” і тоты што знают особисто автора будуть знати таємницю того скромного видання. Хоць тыж не цілу.

Од давна дуже знайомых, близких приятелів радило мі написати і видати брошурков жартівливу люблену співанку „Повічте мі Куме Гнате”. Час скоро біжить і все го мало, а цільй його біг то труды в жытъowych і народно-культурных діяннях. Тай так зишло до тепер, коли пришла думка хоць кус-дашто лишити для молодших, будущих по нас.

Якоси тяжко мі взяти ся за написаня і виданя той книжочки, бо написати лем єдну співанку кума Гната то мало, а описати о тім як она ся вродила, треба веце часу. Бо співанка тата то лем кропля в цілім культурнім діянню автора од його молодости.

Отож для ліпшого зрозуміння не можна не згадати стежок, якима автор ходив в діяннях народно-культурных по выгнаню і поверненю на рідну землю, до рідного села од коли почалося одраджати і одновляти наше культурове жыття в горах так знищене, згноблене по

tragічних пережитях головні повоєнних виселенцем Лемків на схід в 1945-46 роках і в акції „Вієла” в 1947 році.

Може то і Божа воля і ласка, жебы 50 років од тих часів дашто веце писати з нашого житя бівше гіркого і тернистого. Тай єм сів, беру за перо і прібую, лем од чого зачати, штоби не творити довгу писанину. Бо знаме, же легше слухати коротше і зрозуміле казання егомосця в церкви як довге оповідання о небесах і земных чудах.

А зас не люблю писати ци оповідати дуже о собі, бо хваліня ся і величання своїх трудів не буде добре приняте читачами. Лем кожде діяння в житю єст звязане з другими людми, близкими і дальшими, тож не можна минути споминів о приятелях з групы-колективу лемківських діячів і творців рідной культуры, окреме в горах на Лемковині по выгнаню і по поворотах части родин в Карпаты по 1956 році. Прикро, же дуже наших Лемків, окреме молодых віком, а част і старших не зна своєї історії той смутной повоєнной. Але быв час, же по 1947 році не могли зме нич о собі, о нас і о ничім з нашого житя – правды повісти. Бо юж не повідам ту о офіційльнім одкритім писаню споминів.

А єднак кус о собі

По закінчиню войсковой службы в 13-тім баталіоні гірничім в Валбжиху (Дольний Шлеск) – школіня рекрутске в Каменні Горі воєв. Зелена Гора, в 1954 році ,вернув єм до рідного села Зындрановы. До того часу вернули з выгнаня 2 родины Лемків (з Любжи, пов. Свюбодзін, воюв. Зелена Гора) – Михайлло Ванца і Иван Гайдич, а такоже родина зындранівских циганів – Гриц Сивак, гудак і коваль, який быв потрібный в рільничі кооперативі (Спулдзельня Рільника „Солідарніст”). В тім часі на Лемковині переходила в селях колективізація рільництва, а з ньюв, подібно як скорше в Сов. Союзі новы формы культуры, творіння колективів артистичных і ріжны новы діяня світлицьовы. Отже в осінно-зимовий

Кум Гнат при музею в Зындранові

час 1954-55 р. Жытелі Зындроновы, в тім такоже польські родини осадничі подумали зорганізувати співочо-музичний колектив. Гудаки були на місци, бо до Грица Сивака вернув з Заходу його брат Илько Сивак з родинов, то готова була лемківско-циганська капела, до якої ся долучили і Лемкы: Стефан Гоч, Стефан Дудзік і інші. Старшы жінки і знали і любили співати давни пісні і мельодії.

В часі служби військової 1952-54 я належав до театрального військового колективу, то селяне попросили, щоби помочи, опрацювати і вивчити сценічну штуку „Лемківське весілля”, Повітовы власти в Коросні ішли тоді барз з помочом і юж од весни 1955 р. зачализме давати концерти в сусідніх селах, також польських, де юж існували рільничі кооперативы. На весну в 1956 році нашу штуку-весіля награла телевізийна екіпа з Ряшова (Жешув) п.н. „U Lemków w Zyndranowej”. Тоді в селі стояла ищи хоц барз знищена церков, то слюб штуки весільной быв телевізйом в ній нагрываютый.

Не было ищи УСКТ ани Лемківской Секції і не знам ци дагде на Лемковині юж існував подібный артистичний колектив. По повороті части Лемків з выгнання в роках 1956-57 головно до б. повіту горлицького наступило культурне оживлення (і по зйізді УСКТ в Варшаві - 1956 р).

Найвеце наших родин невыгнаных остало в горах в селі Команча, в якім такоже в 1957 р. повстав артистичний колектив, який брав участь в дожинках в Варшаві 1957 року.

Дівчата - співачки з колективу в Команчи

Разом з вертаньом малого числа наших родин з выгнаня почало тыж вертати кус нашого культурно-освітного активу, окреме по зимовім курсі в Ядвісіні коло Варшавы організуванім Міністерством Культури в 1957 р. В курсі тім брали участі знаны наші діячі: Ярослав Полянський, Павло Стефановський, автор тих рядків Федор Гоч і інші. В 1959 р. вернув з України Михайло Донський, громадско-народний діяч з часу війни о високім авторитеті в властях урядових і партійних. Також в 1959 р. до гір вернув з Зеленої Гори з війска молодий енергічний офіцер-поручник, згаданий вище учасник курсу в Ядвісіні Павло Стефановський. Скорі в рідні селі Білянци зорганізував ансамбль пісні і танця, котрий в тім часі був найбівшим і найактивнішим лемківським колективом в горах на Лемковині. Давав дуже концертів в ріжких місцевостях, не лем для нашої громади, але і в польських середовищах. П. Стефановський зачав провадити і вчити колективи в Лосю і Висові, а також в селах східної Лемковини – Команчи і Туринську. Одраджalo ся культурне життя головно в тих селах, в яких жило або вернуло бівшє число наших родин. В селі Граб лемківський колектив створив в 1961 році Ваньо Косарович. Од 1961 р. почала в горах активніше діяти Лемківська Секція при Г.П. УСКТ.

В липні 1962 року під руководством П. Стефановського організовано І лемківський фестиваль по выгнаню (і I по війні) в селі Лосю, в якім брали участь діючи в тім часі колективи: найбівший ансамбль з Білянки, а далі Зынранова, Команча, Граб і

Творці і діяче „Лемківской Секції”. З ліва: П. Стефановский, М. Донский, Ф. Гоч

кількаособови групки з інших сел – дуєти, тріо, квартети. В наступнім 1963 році було одкрито пам'ятника борцям з фашизмом з Лемковини в Устю Рускім (Горлицькім) і II фестиваль лемківських колективів в горах.

По успішних концертах з „Лемківским Весільом” в Зынранові зродився театральний колектив, який вивчав сценічні штуки о тематиці воєнні, показуючи участь Лемків в рядах Червоної Армії, Войска Польського і Чехословацького Армійного Корпусу в борбі з німецьким окупантам. З воєннов штуков театральнов колектив виступив на II-ім Фестивалю в Устю при одкритю пам'ятника воїнам і партизанам з Лемковини, борцям за волю нашу і інших народів. А знаме яку волю мы дістали по выгнаню на Схід і Захід.

Капеля - гудаки з Зиндранови на І Фестівали в Лосю - 1962 р.

В роках 1962-64 родяться в горах новы ріжніх форм колективи в Бортнім, Полянах к. Дуклі, Вильхівці, Тильові і „Іскорки” в Ганчові під керівництвом Теклі Шафран. В Горлицях П. Стефановський в 1967 р. організує невеликий естрадний колектив „Лемко”.

В 1967 літом доходить до організування III-го на Лемковині, а I-го УСКТ фестивалю в Сяноци. Юж там Лемківска Секція приготовляла II-гий того роду фестиваль УСКТ в Дуклі, близко Свидника, де юж скоріше організовано Фестивалі Української Пісні і Танця. Но але власти на Дуклю ся не згодили, не позволено. В фестивалю в Сяноци взяли участ майже вшытки колективи діючи в Горах, з Команчи, Зынрановы і други. „Лемко” з Горлиць в групі естрадних колективів заняв I місце. З земель західніх приіхав Лемківский Колектив з Лісца к. Любіна під

Ансамбль „Лемковина” концертус

керівництвом Ярослава Трохановского. Од того часу плянувано і думано о повороті Я. Трохановского до лемківських колективів в горах як здібного музиканта.

По одмові дозволу організувати II Фестиваль УСКТ в Дуклі в 1968 р. УСКТ організує I фестиваль Театральних Колективів в Перемишлі, в якім брали участ колективи зо Зынрановы і Білянки.

Нибы III-ий фестиваль, як свято української культури організує УСКТ за дозволом партійних влади і МСВ в 1969 році в Кошаліні. В тім році колектив „Лемко” з Горлиць зостає нагороджений Золотым Крылом Ікара на II Жешовські Ярмарку Пісні і Танця В Мельцу. Была то найвища нагорода для колективу „Лемко”.

На Лемковину вертат з выгнаня молодий здібний музик Ярослав Трохановский за стараньом діячів

Хористи з Бортного і Білянки - 1963 р. В середині знає солістка М. Воробель з Бортного

Лемківской Секції. Йому поручено приготувати нашу колективи з гір, з Лемковини на виїзд до Кошаліна. Отже приготовлено музично-хоральну групу зо Зындроновы, співачу групу з Полян к. Дуклі і хоральну групу з Бортного. Три злучені колективи успішно виступили в Кошаліні. Там награно репертуар до радя і телевізії, а Міністерство Культури признало для Зындроновы і Бортного нагороды грошовы на одяг і інструменты. Організуваньом виїзду злучених колективів з 3 сел занялася Лемківска Секція – голова Секції М. Доњский і член Ради Секції Ф. Гоч.

І то власні тогди по тім успіху злучені колективи названо „Лемковинов”, яку на дальнє провадив Я. Трохановский. Притягнено до діяння в новім ансамблю

дуже молодих членів в тім і з Білянки, котра стала ся осередком діяння, бо ту замешкав диригент Я. Трохановский. Творено якбы новий ансамблъ з влучинъю „Іскорок” з Ганчовы, а з давного білянського ансамблю школено групу таньцювальну і новых хористів. Ансамблъ зміцнявся і зачав давати дуже концертів не лем в горах, але такоже на землях західніх. Брав участ во вшыткых святах УСКТ од Кошаліна через Варшаву аж до Сопоту.

Быв я од початку в группі музичні в Кошаліні з гудаками зо Зындроновы. А пак в мужескі группі басові. Од початку дарувано мі функцію старосты ансамблю. А як майстер кравецтва шыв єм для ансамблю дуже одягу, в міру своїх можливости. В кошалінськім Фестивалю не брав участі секретар Лемківской Секції П. Стефановский, бо в тім часі студював етнографію в Вроцлаві.

В 1989 роци дішло до виїзду „Лемковину” за море з концертами по Канаді і США, як памятам – 5 концертів в Канаді і 19 в США. По повороті ансамблъ з ріжних причин послабив своє діяння. Згадати ту треба, же співанка Кума Гната мала всяди, в краю і за границъю, велике поводжиня.

То лем короткий опис перебігу культурного діяння лемківского активу, а в тім і Кума Гната. Додам ту, же історичного виясненя вимагат справа створіня ансамблю „Лемковина”. То никому не шкодит, же таку заслугу принимат на себе керівник і дальший диригент по 1969 р. Я. Трохановский. Лем в історії нашого житя

Кум Гнат в Канаді - Торонто

і діяня в остатніх часах треба показати факти, які легко спровадити – в горах менші і бівші колективи існували юж скорше. Не творили іх діяче Лемківської Секції, котрой заслуга в зродженю „Лемковини” в 1969 році. Потім за згодов Секції керівництво переняв Я. Трохановский. Сам я од зындрянівського колективу 1954-55 р. од початку нележав до твореного ансамблю „Лемковина” і активні єм помагав в його організуванню. Для читача тых спогадів є хибаль менше важне хто і як діяв, а важніше, же наша культура одновлялася, росла, жила. Гнес ся задумайме, што остало до тепер з того, што описую і згадую. Іншы часы і іншы напевно люде, молодшы. Радуйме ся, же нова „Лемковина” якоси ищи діє. Лем як довго в тых новых нелегких обставинах для нашої культури.

Но хибаль юж час выяснити як і коли записана співанка „Куме Гнате”, яку потім доповняно новыми стрічками в ріжнім часі і в ріжних місцях, так в краю, як і за границьом і там далеко в світі за океаном.

Достав я запрошыня на весіля на 5.10.1980 р. до Лісца за Любіном, воєв. Лігница. Дочка Кузяка Павла і Маріны Анна (Павел то брат знаного нам Феця Кузяка) виходить замуж за Генька Хитрого родом з Люблінщины. Быв єм прошений гостем, а Ф. Кузяк, як стрыко молодой, за старосту, але же кус захворів, бо ся захолодив і захрип, мі припало помагати старості в його

функції вести весіля, або повнити другу функцію давного маршалка.

На весілю грали наші гудаки під смыком першого музика-гусляра Ваня Риствея родом з Тилича коло Криниці. Знам, же в його капелі грали тоді Штефан Романяк, Мілек Пастернак і Семан Жилич. Грали чудово од початку до кінця весіля, а до того красні співали. Сам я знам дуже весільних співанок і до них старих мелодій, але єдна була мі незнана, бо створена капельом Ваня Риствея. То власно тата, пак моя на сцені в „Лемковині” жартівлива співанка. Мельодію єй в нотах записав пак на хор і для капелі Я. Трохановский. Пісню „Лемковина” вивчила і співано єй на кождім концерті аж до повороту ансамблю зза моря, коли старшы члены з ріжних причин майже одышли. Подаю той пісні ноты і слова:

Кум Гнат - весільний староста

*Повічте мі Куме Гнате
Бо Вы добрі виштко знаете
Чом то тепер наши женени
ходят такы підстріжені*

*Та і моя тыж пся юха
Підстіглася аж по уха
Таке чудне ся зробило
Ни то жена ни страшило*

*Давно як ся вычесала
посмотріла до зеркала
А як чепець заложила
Жена була серцю мила*

*Повічте мі Куме Гнате
Жена в корчмі о тім знаете
А ты собі бідный Ваню
Чекай нераз в ночі на ню*

*Так то тепер юж настало
Жены мают рівне право
Спрібуй даишто такі речи
Мусин зараз з дому втечи*

*В давных часах як жыв цисарь
В кождім селі лем быв писарь
А тепер сут секретажсе
Бо так нове право кажсе*

*Давно чловек мав двацетку
І пару грайцарів з боку
А тепер маши пару тисяч
І підвывіска што пів року*

Кум Гнат в ріжних місцях і при ріжних нагодах додавав свої слова-вершы, як на „Ватрах” або в турні з концертами по Землях Західніх в Щецині, Гожові, Зелені Горі, Лігниці, Любініо, Пшемкові:

Кум Гнат співат в ансамблі „Лемковина”

*Гварят куме там в Криници
І далеко в Гамерици
Же столицом наших Лемків
На вигнаню місто Пшемків*

*Мы зме рады Куме Гнате
Як сой з нами заспівате
Мило было до Вас прити
Жаль нам буде Вас лишыти*

*„Лемковину” не забудте
Ищи коли ей запросте
Радо до Вас зас придеме
Як той хвилі дожысеме*

*Мы Вас красно поздравляме
За гостинніст дякуєме
Жесте нас ту запросили
Тепло, щиро принимали*

*Юж на гнеска будте здрави
І майтесь все барз добрі
„Лемковину” все згадайте
І зо серцьом одвітайте*

*Ци сте рады Куме Гнате
Же сой з нами поспівате
Было разом з Вами мило
Жаль же скоро ся скінчило*

*Ци Вы даяк Куме Гнате
„Лемковині” помагате
Дакус гроши позберараме
Для ансамблю коント маме*

*Я барз красно Вам дякую
Же тов пісньов кус бісую
Видно з того люде милы
Же любите наши співы*

Коли Кум Гнат зауважыў, же пару дівчат з ансамблю пріб'є курити цигарі, то скоро придумав наступну стрічку до своєї пісні; яков хотів виховні дівчата завстыдати:

*Куме Гнате жсены курят
Хлопи ся на тото бурят
Наши мамы так не вчили
Жебы дівки іх курили*

Часом з помочом в твориню новых верши співанок для Кума Гната ишли поеты і писателі. На II Ватрі в Чорні знаный наш народный писатель з „НС”, з „Лемківской Сторінки”, автор „Смаку долі” Семан Мадзелян написав Кумови свою поему як ниже, в котрі кличе Лемків до згоды:

*Брате Лемку любой друже
Не ход тадиль кади чуже
Не ліз в гречку не ліз в проса
Лем сой пильнуй свого носа*

*Як хцеш Лемку собом быти
Мусиш з людми в парі ити
І читати „Наше Слово”
Триматися гонорово*

Кум Гнат на сцені з „Лемковином”

*Шмарме пискам кіст незгоды
Дос юж сварок і пародий
Та не робме зо ся сміху
Для ворогів на потіху*

*Бо лем єдну матір маме
І никому ей не даме
Не міняйме на чуїсуну
Нашу рідну Лемковину*

*Гей до Чорной моя мила
Там я хочу тя видіти
През высокы верхы горбы
Легко буде мі ходити*

Быв час, коли „Наше слово” не выходило регулярно, а „Лемківську Сторінку” цілком зліквідувано. З той причини майже цілій лемківський актив ся обурив, а до обуріння долучився і Кум Гнат. Отже дос скоро укладат на ту тему співанку і співат о заістнілых обставинах. А тогды для Лемків была лем єдна сторінка в „НС”, бо не было „Бесіды”, „Лемка” ани „Загороды”, котры можна гнеськи читати. Лем ся звідайме Редакцию „НС” ци гнес „Лемківска Сторінка” ест ищи лемківска, ци подібна як „Ватра”. Хто і з якого поводу (з якых причин) ницйт діялект?

*Куме Гнате што ся водит
„Наше Слово” не выходит
Вишеляк Лемкы бесідуют
Чом газету не друкуют*

*Но повічте Куме Гнате
Бо Вы добре вишитко знате
Ци то през лінотипістів
До газеты перун тріснув*

*Куме Гнате што ся стало
„Наше Слово” ся зменьшало
Слово рідне ся забуде
Як „Сторінки” в нім не буде*

*Кум Гнат просит добры люде
Най то нихто не забуде
„Наше Слово” все читати
О культурі тыж писати
(„Сторіночку” все читати
І о святах тыж писати)*

Зас дорога ансамблю „Лемковина” на X Фестиваль УСКТ в 1985 р. была барз цикава. В дорозі зопсув ся автобус. Кум Гнат прібує штоси нове створити, жебы заспівати в Сопоті. Прагнє му помочи Петро Трохановский „Мурянка”, лем змучиня дорогов не давало доброго настрою і співдіяння. А єднак з той дороги осталася також історична поема в творчости Кума Гната:

В дорозі до Сопоту - Кум Гнат перший з ліва в чугані

*Сопот Сопот хто тя створив
Я на тебе ся не строїв
Як мя мама колысала
Перемышель обіцяла*

*Повічте мі Куме Гнате
Ци Вы тато памятате
Як в минулім фестивали
Бісы до нас посылали*

Тоді тиж повстала стрічка, котра викликала непорозуміння з організаторами:

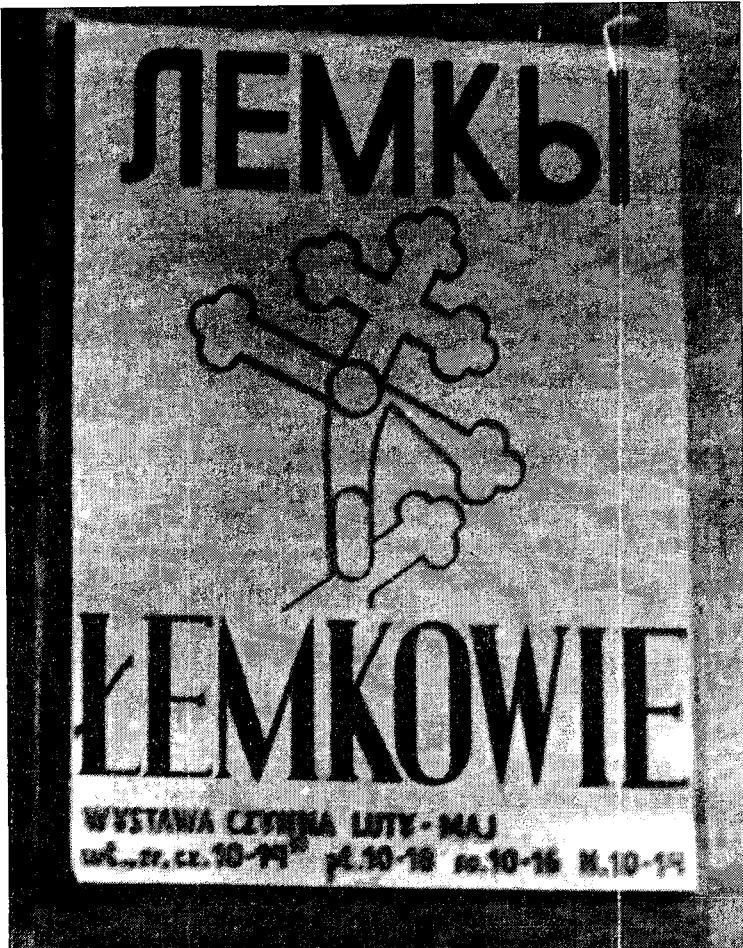
*„Лемковина” гнес в Сопоті
На десятім без клопотів
Співат сыпле концертами
Майже рівно з „Журавлями”*

*Выйти з того было штуком
Чесном оборонном руком
Незле вшытко ся скінчило
Дві сторони вдоволило*

По виставі „Лемки” в Новім Санчи в 1986 р. організувані знаним нам істориком і етнографом Антонім Крограм част „Лемковини”, головно музична група, дала малій концерт. Быв там і Кум Гнат, який до теми вистави штоси нове заспівав:

*Дякуєме за виставу
Но і Вам на добру славу
Же по Лемках што остали
Експонатів сте придбали*

*Пан комисар ся намучив
По музеях ходив ключив
Дякуюме пану Кроху
Же шанує нас потроху
(Пану Крому дякуюме
Його труды доціняме)*

Плакат вистави в Новім Санчи - 1986 р.

Быв час, коли заперто єдиний в тот час на польському півдні граничний перехід в Барвінку, же не можна було адже іхати на фестиваль до Свидника

Кум Гнат і то переживав, тай сой скоро уложив вершык до своіх співанок на актуальну тему:

*Повічте мі Куме Гнате
Де ся тепер виберате (з концертами)
Хтів єти ити до Свидника
То змінена туристика
(To змінили провідника)*

А то юж до новых часів:

*Повічте мі Куме Гнате
Бо Вы добре вишитко знате
Ци то тепер люде наши
Осягнули ліпши часы*

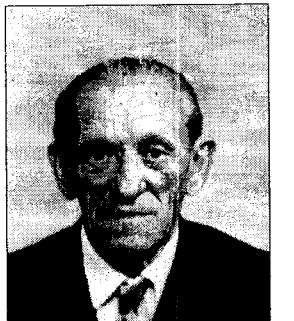
*Легше тепер юж настало
Же юж має бівше право
Сут причини до плаканя
Давних часів споминання*

На 15 років хору - капелі „Лемковина” в Рудно - Львові в 1987 році:

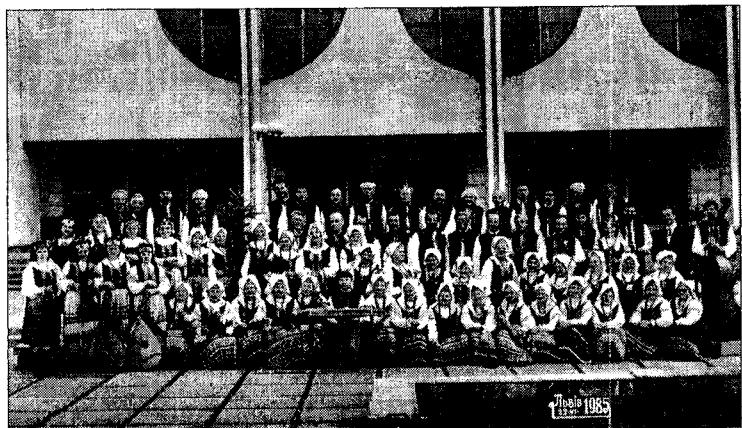
*В „Лемковіні” з Рудна-Львова
Сут і члены з Регетова
Гарді красні там співают
Рідны горы прославляют*

*Брат диригент Ваньо Кушнір
Бере в руки свої гуслі
І капельом диригує
А хор співат передує*

*Дмитро Байса старостує
Часто дома не ночує
Всядыш тады собі ходит
Нич го дома не обходить*

*І староста львівської
„Лемковини”
П. Юрковский*

Хор - капеля „Лемковина” во Львові - 1975 р.

*Фецьо Націк одяг зносит
На концерти вищитких просим
Хоче членів побівшати
З хором танці тыж вивчати*

На ювилею 75 років уродин Петра Когута (19.11.1994), на котрім быв тыж і Кум Гнат до пісні додано:

*Куме Гнате сут новини
Гнеска в Петра уродини
Зышла ся родина його
В ювілейний ден до нього*

В часі турне „Лемковини” з концертами по Канаді і Америци Кум Гнат додавав на кінці своєї ци Риствея співанки єдну стрічку пісні, де ансамбль концертував, почавши од Монреалю в Канаді:

*„Лемковина” Куме Гнате
Юж в Канаді о тім зните
З рідних Карпат приїхала
До Вас братя завитала*

До пісні додавано кожде місто концерту:

*в Монреалю
в Гамільтоні
юж в Торонті*

*в Сиракузах
в Вашингтоні
юж в Чікаго
юж в Йонкерсі
юж в Нев Йорку (і іншы міста США)*

Кум Гнат в Канаді в Торонтскі Бібліотецы з чорныма жінкамі

Хоць Кум Гнат юж не співат в „Лемковині”, бо вік старший і змученый і не ёст потребы творити новы пісні як при концертах „Лемковины”, то ищи подумав скласти кус вершиків о Горлицкі Бурсі, коли ёй переказали в ужичыня для потреб культурowych і не лем.

*Куме Гнате власти Горлиц
Руску Бурсу нам вернули
„Лемковина” юж в ні співат
Штобы о нас вшытки чули*

Кум Гнат задуманый смотрит на рідны горы

*Радят Лемкы зас діяче
„Поетицку Осін” творят
На виставах музейників
Іскри культуровы горят*

*Хор-капелю Славко вчиє (Я. Трохановский)
Павло ремесло вказує (П. Стефановский)
Владек зас образы вішат (Грабан)
Ваньо вищитых лем потішат (Квока)*

*Як постелі порыхтую
Будут гості почувати
А молодеж як ту зайде
Може сой потанцовати*

*Андрей Адам завитали (Копча, Барна)
Ту шахраїв не просили
Сут поеты з Україны
Но і з близкої Пряшівщини*

*Треба куме гроши на то
То даруйте кой зачато
Жыття в бурсі культурое
Одновляйме мы кумове*

